

Sygn. akt III AUz 9/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska
	del. SSO Beata Górka (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2015r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku T. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział wG.

o wysokość emerytury i odsetki

na skutek zażalenia ubezpieczonego T. W.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 grudnia 2014 r. sygn. akt VI U 381/14

postanawia:

oddala zażalenie

SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białecka del. SSO Beata Górka

Sygn. akt III A Uz 9/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2014 roku Sąd Okręgowy Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04 grudnia 2014 roku odwołania T. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 01 marca 2014 roku znak (...) odrzucił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Decyzją z dnia 01 marca 2014 r. organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. dokonał waloryzacji emerytury ubezpieczonego – T. W..

W odwołaniu od decyzji, ubezpieczony domagał się jej zmiany poprzez podwyższenie emerytury od 1991 r. z odsetkami. Podnosił, iż organ rentowy od decyzji z dnia 30 marca 1991 r. zaniżał jego rentę, a następnie emeryturę. Wskazał na

błędne przyjęcie wynagrodzeń (jako podstawy wymiaru renty) z okresu od 01.09.1988 do 31.08.1989, a według niego wynagrodzenie powinno być uwzględniane z okresu od 01.01.1989 do 31.12.1989 r. Powodowało to wyższy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 172,02 % i tym samym wyższą rentę, a następnie emeryturę.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania na podstawie art. 199 & 1 pkt. 2 k.p.c. Powołał się na prawomocne orzeczenia sądowe wydawane w sprawie wysokości renty i emerytury wnioskodawcy.

Ubezpieczony T. W. na mocy decyzji z dnia 5 lipca 2001 r. uzyskał prawo do emerytury od dnia 1 czerwca 2001 r. Wcześniej pobierał rentę na podstawie decyzji z dnia 23 lutego 2001 r. , której wysokość określono wskaźnikiem 163, 49 %. Ubezpieczony nie zaskarżył tych decyzji.

Ubezpieczony złożył w dniu 24 grudnia 2003 r. wniosek o przeliczenie świadczenia od dnia 1 stycznia 2001 r. z zastosowaniem (...) 179,7 % wyliczonego z 10 kolejnych lat kalendarzowych 1969-1978 licząc od przyznania renty. Decyzją z dnia 22 czerwca 2004 r. organ rentowy odmówił przeliczenia emerytury. Wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2005 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. oddalił odwołanie ubezpieczonego z uwagi na brak wskazania nowych okoliczności mogących wpłynąć na wysokość emerytury. Kolejnym wyrokiem Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. w dniu 20 września 2007 r. odrzucił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 23 stycznia 2001 r. w zakresie żądania przeliczenia świadczenia od 1 stycznia 2001 r., natomiast w zakresie decyzji z dnia 5 lipca 2001 r. sprawę przekazał organowi rentowemu. Organ rentowy wydał decyzję z dnia 11 czerwca 2008 r., w której odmówił przeliczenia emerytury od 1 czerwca 2006 r. wskaźnikiem 179,7 %, gdyż była ona niższa od wypłacanej skarżącemu. Ubezpieczony nie zaskarżył tej decyzji.

22 października 2009 r. ubezpieczony ponownie zażądał wznowienia postępowania i przeliczenia emerytury. Zakwestionował decyzję z 5 lipca 2001 r.

Decyzją z dnia 11 lutego 2010 r. organ rentowy odmówił przeliczenia emerytury z uwagi na brak nowych dowodów i okoliczności mogących mieć wpływ na wysokość emerytury. Wyrokiem z dnia 06 maja 2010 r. Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Dnia 20 lipca 2010 r. ubezpieczony ponownie wystąpił o przeliczenie emerytury od 01 stycznia 2001 r. ze wskaźnikiem 179,7 %. Decyzją z dnia 18 października 2011 r. organ rentowy odmówił prawa do przeliczenia emerytury z uwagi na brak nowych dowodów mogących mieć wpływ na wysokość emerytury. Ubezpieczony odwołał się od tej decyzji wskazując, iż nową okolicznością w sprawie jest uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2006 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. postanowieniem z dnia 06 lutego 2012 r. odrzucił odwołanie z uwagi na treść art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c..

Kolejne odwołanie ubezpieczony wniósł od decyzji waloryzacyjnej z dnia 01 marca 2012 r. Postanowieniem z dnia 06 września 2012 r. Sąd Okręgowy odrzucił odwołanie ubezpieczonego w trybie art. 199 & 1 pkt. 2 k.p.c.

W dniu 01 marca 2014 r. organ rentowy wydał decyzje waloryzacyjną . Ubezpieczony ją zakwestionował .

Sąd Okręgowy w swych rozważaniach na wstępie przywołał treść art. 199 ust 1 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którym sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. W ocenie Sądu Okręgowego nie ulegało wątpliwości, że kwestia wysokości renty/emerytury skarżącego została prawomocnie rozstrzygnięta w wyrokach wydanych w sprawach VI U 482/06; VI U 78/09; VI U 989/09; VI U 430/10; VI U 1608/11; VI U 228/12 i VI U 686/12. Ubezpieczony temu nie zaprzeczał przyznając, że takie orzeczenia zapadły. Twierdził, że sądy również się myliły. Dalej Sąd I instancji wskazał, że decyzje organu rentowego nie korzystają z powagi rzeczy osądzonej zatem pozwalało to organowi rentowemu na wydanie kolejnej decyzji dotyczącej tego samego roszczenia tym bardziej, że była to decyzja waloryzacyjna.

Sąd Okręgowy wskazał, że przepisy art. 365§1 i 366 k.p.c. musiały być wzięte pod uwagę i nie mógł on nie dostrzec , że zagadnienie będące istotą sporu w rozpatrywanej sprawie, zostało już rozstrzygnięte prawomocnym wyrokiem sądowym. Następnie przywołał treść art. 114 ust. 2 ustawy emerytalnej i podkreślił, że art. 114 ust 2

reguluje tylko sytuację i sposób postępowania organu rentowego. Ubezpieczonemu pozostawałaby tylko instytucja wznowienia postępowania przewidziana w art. 399 i następnym k.p.c. Warunkiem wznowienia postępowania w sprawach emerytur i rent, jak wskazał Sąd Okręgowy jest powołanie się przed organem rentowym na nowe dowody lub wskazanie okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, które mogą mieć wpływ na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wysokości. Takie postępowanie kończy merytoryczna decyzja rozstrzygająca w przedmiocie żądań ubezpieczonego, od której przysługuje odwołanie do sądu na zasadach ogólnych (art. 83 ust. 2 ustawy o s.u.s.). Jednak w przypadku niespełnienia warunków określonych w art. 114 sąd powinien oddalić odwołanie uznając, że prawomocny wyrok stoi na przeszkodzie ponownemu ustaleniu prawa do świadczenia lub jego wysokości. Wzruszenie takiego wyroku mogłoby nastąpić jedynie w drodze złożenia skargi o wznowienie postępowania, jeżeli wystąpiłyby ustawowe podstawy wznowienia (określone zwłaszcza w art. 403 § 2 k.p.c.). Przy czym - w porównaniu do regulacji art. 114 ustawy o e.r.FUS - przepisy procedury cywilnej stawiają stronom większe wymagania procesowe stanowiąc, że z okoliczności faktycznych lub środków dowodowych nie mogły skorzystać w poprzednim postępowaniu. Przepisy ustawy o e.r.FUS o wznowieniu postępowania - regulując odrębny (szczególny i korzystający z pierwszeństwa), w stosunku do k.p.c., tryb postępowania w sprawach emerytalno-rentowych - nie wymagają wykazania przez organ rentowy, że z okoliczności faktycznych lub dowodów podważających prawo do świadczeń lub ich wysokość nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu. W ocenie Sądu Okręgowego, nie ulega wątpliwości, że ubezpieczony nie wskazał na żadne dowody i okoliczności w rozumieniu art. 114 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach. Do wniosku o emeryturę nie dołączył, żadnych dokumentów. Doprowadziło to zatem, do odrzucenia jego odwołania w trybie art. 199 ust. 1 pkt. 2 k.p.c. wskazał, że w sytuacji, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona, sąd powinien odwołanie odrzucić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c..Sąd Okręgowy wskazał, że niewątpliwie o przesłankach do odrzucenia odwołania decyduje charakter toczzonego sporu. W sprawach o rentę, z natury rzeczy, nie będzie można mówić o tożsamości sporu, z uwagi na zmiany w stanie zdrowia skarżących. W sprawach o emeryturę sytuacja może kształtować się różnie. Jeżeli w dniu wydania „nowej” decyzji zmieniły się przesłanki do świadczenia(np. zwiększył się staż ubezpieczeniowy) to odwołania nie sposób odrzucić, albowiem nie ma tożsamości faktycznej. Natomiast w sytuacji jaka zaistniała w sprawie będącej przedmiotem wyrokowania, w ocenie Sądu Okręgowego nie uległy zmianie żadne przesłanki. Innymi słowy zachodziła res iudicata, bo ubezpieczony nie wskazywał na nowe dowody i nowe okoliczności.

Zażalenie wniósł ubezpieczony. Podał, że organ rentowy zaniżył mu wyliczenie renty od 1.11.1991r. i od 1.01.1992r. w decyzji z dnia 9 lipca 1992r.

Ubezpieczony podał, że zaskarżył decyzje wydane po dniu 30 marca 1991r. aż do decyzji z dnia 1 marca 2014r. włącznie. Ubezpieczony nie zgodził się z organem rentowym, że domaga się zmiany decyzji załączonej do pisma z dnia 4 kwietnia 2014r.

Skarżący twierdzi, że do dnia 30 marca 1991r. organ rentowy prawidłowo naliczał mu rentę. Zdaniem ubezpieczonego złe wyliczenie renty w decyzji z dnia 9 lipca 1992r. od 1.1.1991, od 1 grudnia 1991 i od 10.11.1992 skutkowało błędnym wyliczeniem wszystkich następných decyzji aż do decyzji z dnia 1 marca 2014r. Ubezpieczony nie zgadza się, że wydane decyzje były poddawane osądowi, bowiem poddawane osądowi były decyzje za lata 2001 do 2012r. Podał, że od dnia 1 stycznia 2001r., od decyzji z dnia 23 lutego 2001r. popełniono błąd a mianowicie na podstawie złożonego zaświadczenia o wynagrodzeniu od 1965 do 1989 powinno być przeliczenie renty zgodnie z art. 15 ustawy emerytalnej z 10 lat z ostatnich 20 lat natomiast ZUS wyliczył (...) z 20 lat całego okresu zatrudnienia.

Ubezpieczony podał, że wyrok Sądu Okręgowego z 5 stycznia 2004r. nakazywał wyliczenie (...) z 10 lat z ostatnich 20 lat a ZUS wyroku nie wykonał.

W ocenie ubezpieczonego ZUS przyznaje się do błędów popełnionych od 1 stycznia 2001r. dopiero w decyzji z 8 sierpnia 2008 lecz odmawia wyrównania.

Na wydaną decyzję w dniu 14.10.2014r. złożył zażalenie do Sądu za pośrednictwem ZUS I/S. i do dnia 4 grudnia 2014 zażalenie nie wpłynęło. Sąd przyjął kopię w dniu 15 grudnia 2014 i wpisał sprawę pod sygn. U 1011/14. Zdaniem

ubezpieczonego podstawę wymiaru wyliczoną decyzją z 30 marca 1991 stanowi podstawa do wyliczenia renty od 1 listopada 1991r. ponieważ pomiędzy 1.01.1991 a 1.11.1991r nie było waloryzacji.

Ubezpieczony domaga się wyliczenia świadczenia od 1 stycznia 1991 i wyrównania z odsetkami od 1 stycznia 1992 do czasu załatwienia sprawy przez ZUS.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie ubezpieczonego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Dokonana przez Sąd Apelacyjny kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia doprowadziła bowiem do wniosku, że zapadłe rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji odpowiada prawu. Sąd Okręgowy słusznie przyjął, że kwestia wysokości renty/emerytury skarżącego została prawomocnie rozstrzygnięta w wyrokach wydanych w sprawach VI U 482/06; VI U 78/09; VI U 989/09; VI U 430/10; VI U 1608/11; VI U 228/12 i VI U 686/12. Sąd Apelacyjny podziela również stanowisko Sądu I instancji, że decyzje organu rentowego nie korzystają z powagi rzeczy osądzonej, zatem pozwalało to organowi rentowemu na wydanie kolejnej decyzji dotyczącej tego samego roszczenia tym bardziej, że była to decyzja waloryzacyjna. Sąd Okręgowy uwzględniając treść przepisów art. 365§1 i 366 k.p.c. słusznie przyjął, że ubezpieczonemu pozostała tylko instytucja wznowienia postępowania przewidziana w art. 399 i następnym k.p.c. Trafnie również wyjaśnił w swym uzasadnieniu przesłanki warunkujące skuteczne wznowienie postępowania. Zasadnym było zwrócenie przez Sąd Okręgowy uwagi na ustawę o e.r.FUS o wznowieniu postępowania, która określa odrębny tryb postępowania w sprawach emerytalno-rentowych i nie wymaga wykazania przez organ rentowy, że z okoliczności faktycznych lub dowodów podważających prawo do świadczeń lub ich wysokość nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu. Na zakończenie podkreślenia wymaga za Sądem Okręgowym, że ubezpieczony nie wskazał na żadne dowody i okoliczności w rozumieniu art. 114 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach. Do wniosku o emeryturę nie dołączył, żadnych dokumentów. Dlatego słusznie Sąd Okręgowy odrzucił odwołanie w trybie art. 199 ust. 1 pkt. 2 k.p.c. przyjmując, że sprawa o to samo roszczenie między tymi samymi stronami została już prawomocnie osądzona i nie uległy zmianie żadne przesłanki. Innymi słowy zachodziła res iudicata, bo ubezpieczony nie wskazywał na nowe dowody i nowe okoliczności.

Mając na uwadze bezzasadność zażalenia Sąd Apelacyjny na podstawie art.397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. oddalił zażalenie.

SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białecka del. SSO Beata Górka